

DEJAN KATALINA

PRECRTANI

■ Laguna ■

Copyright © 2016, Dejan Katalina
Copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Bojanu i Viktora

1

Alisa se popela na betonsku ivicu terase i počela da se uvija, pokazujući Vatikanu savršeno oblikovanu i čvrstu zadnjicu. Mešala je kukovima, balansirajući između plesa i pada na goli asfalt.

Nije znao šta da uradi. Bojao se da krene prema njoj da je ne bi preplašio. Opet, nije mogao da samo nemo posmatra njen ples nad ambisom. Ništa mu nije bilo jasno. Devojka koja je do malopre govorila o životu punim plućima, žurkama i večnoj sadašnjosti, sada je plesala na samo nekoliko centimetara od kraja sveta. „Koji joj je, bre, kurac?“, besno je pomislio, pre nego što će je pozvati i, nadao se, uspeli da je prizove pameti.

„Bleki, ti si moj superstar“, mazno je rekla kad ga je videla. „Dođi, ljubavi, pleši sa mnom. Dođi da vodimo ljubav, *amore mio. Dammi il tuo cazzo!*“

„Hoću, ljubavi“, snishodljivo joj se obratio Bleki, polako se krećući ka njoj. „Hajde sad siđi. Dođi kod mene.“

„Noooo, amore, vieni da me. Dai, Bleki, vieni! Danza con meee...“

„Alisa, dođi...“

Kao da ga nije čula.

Bio je na korak od nje, s ispruženim rukama spremnim da je zgrabe. Da je šćepaju i nikada ne puste, jer mu je u tim trenucima bila ne samo najdraža nego i jedina osoba na svetu za koju je mario, možda čak i više nego za samog sebe.

„Alisa, zaboravićemo sve. Volim te, dođi ovamo...“

„Bleki, *amore*...“

Učinilo mu se da vidi neku čudnu iskru u njenim očima, a onda je definitivno uočio da joj se čitavo telo zgrčilo od straha, kao da se prenula iz transa i konačno shvatila gde se nalazi i u kolikoj je opasnosti.

Uspeo je da dodirne njenu glatku kožu. Samo da je dodirne...

* * *

„Dokle misliš da me zajebavaš?“, pitao ju je.

Bila je doterana, u tesnoj crnoj haljini koja je isticala njene bujne grudi i savršenu liniju tela i zlatnim sandalama s visokim štiklama. Gusta griva pankerski crvene kose padala joj je preko leđa. Izgledala je kao da je išetala iz sna okorelog ljubitelja filma *Vatrene ulice*.

„Ko te zajebava?“, uzvratila je pitanjem, bacivši se premoreno na pedantno zategnutu posteljinu u hotelskoj sobi gde su obitavali otkad su došli u Rim.

„Ti me zajebavaš, i sit sam ovih sranja.“

„Ako si sit, što se jednostavno ne pokupiš i ne vratiš kući?“, hladno je pitala, zbacivši sandale s nogu i izvalivši se celim telom na udobni dupli dušek.

„Tek tako, a? Čao, doviđenja. Našla si onog italijanskog picopevca i ja ti više ne trebam, pa mogu lepo da se vratim u onu propast od grada u kojem me se sada verovatno više niko ni ne seća. Medeni mesec je gotov pošto je medena odlučila da se nasadi na novog medu, je l' to?“

Počastila ga je ironičnim osmehom, pre nego što mu je istim, umornim i ravnim tonom kazala: „Umorna sam od tvoje ljubomore i ovih agresivnih nazovi razgovora. Zaboravljaš da smo se davno dogovorili kako niko nikoga neće posedovati. Ti hoćeš da me poseduješ. Stiskaš me, pritiskaš, presuješ, prevaspitavaš... Šta hoćeš od mene? Da sisam tvoju rokersku kitu i da se skućimo u nekoj garsonjeri u onom košmaru od seljane iz koje smo pobjegli, pa da po ceo dan kuvam ručak i smrdim na luk? Hej, alo, to nikad nije bila moja priča, sećaš se? Palim se samo na slobodu i niko mi je ne može oduzeti, ni ti, ni bilo ko! Pogotovo ne sada kada imam dvadeset i šest godina, i kada sam konačno počela da dobijam poslove koji mi omogućavaju da živim na ovakvom mestu, gde mi drugi kuvaju, menjaju posteljinu, masiraju bulju, a svako jutro mi se kroz prozor smeše krovovi jednog od najlepših gradova na svetu. Ovo je mesto večno, mi nismo. A više nismo ni na srećnom mestu, zahvaljujući tvojoj posesivnosti. Bolje bi ti bilo da se trgneš i uradiš nešto za sebe, umesto što po ceo dan, za moju lovu, cirkaš po kafićima, pa me onda tako ušljeman smaraš. Kapiraš? Uradi nešto pametno ako misliš da me zadržiš. Sviraj s onim tvojim Italijančićima, glumi u pornićima, jebi babe za kintu, apsolutno mi je nebitno šta ćeš, samo nešto jebeno uradi!“

„Ili šta?“

„Ili me ostavi i idi kući.“

„Za tebe je sve tako jednostavno?“

„Jednostavnije biti ne može.“

Pridigla se na laktove i pogledala ga pravo u oči. Trudio se da gleda i on nju, mada je imao utisak da joj je pogled radioaktivan. Gotovo da je osetio kako ga oči peku.

„Bleki, šta hoćeš ti u stvari?“, pitala ga je.

„Hoću svoj život nazad i hoću tebe kakva si bila pre.“

Nasmejala mu se u lice. Bilo je neke ironične nežnosti u tom osmehu.

„Eh, koliko si ti samo detinjast. Vidi, razumem te. Ostao si nedavno bez keve, nisi mogao ni da joj odeš na sahranu. Patiš u sebi i sjeban si. Sve razumem, ali kakve to veze ima sa mnom? Meni je život praktično tek počeo. Tek sad se hvatam zubima za nebo, kao što si imao običaj da kažeš. Nemoj da me vučeš u taj tamni vrtlog u koji si sam upao. To nije fer. Gledaj me, Bleki, ovo sam ja!“

Podigla se sa kreveta i preko glave skinula haljinu. Krupne grudi joj poskočiše. Stajala je potpuno gola pred njim. Sa njenog levog bedra gledao ga je istetovirani, šareni kolibri, koji je odavno leteo po njenoj koži prateći je svuda. Njegov let zavisio je od njenog. Uključila je radio. Zaszvirala je pesma Vaska Rosija *Nessun Pericolo Per Te – Nisi u opasnosti*. Počela je lagano da pleše uz muziku i promukli glas italijanskog rokera, koji je dostizao krešendo: „*I wanna sex, I wanna drugs. Stai calmo! Stai calmo! Nessun pericolo per te...*“. Vrtela se lagano po sobi, uvijala kukovima, zabacivala glavu

da bi joj se kosa ustalasala, podizala ruke uvis i nežno mahala njima poput trbušne plesačice... Mabila ga je, izluđivala, njegova srdžba se transformisala u žudnju, bol koji mu je pritiskao grudi pospešio je blagu tahikardiju, telo mu je drhtalo od pomešanih osećanja, želudac se grčio, a federi fotelje na kojoj je sedeo kao da su pokušavali da ga odbace ka njoj.

„Alisa“, pozvao ju je, ali ga ona nije čula. Ili se pravila da ne čuje. Plesala je zatvorenih očiju, kao u transu, šapućuci reči pesme: „*I wanna sex*“.

Očigledno je opet bila drogirana. Ne seća se kad ju je poslednji put video čistu. Pretvarala se u manekenski stereotip – nadrogiranu lepoticu koja u svakom pogledu postaje sve lakša i lakša i bilo je pitanje trenutka kada će kao perce odleteti u duboki bezdan, verujući da je zavodljivost i dobar izgled čine moćnom i nedodirljivom. Besmrtnom. Nesvesno je trošila sebe u svakom pogledu. I razbijala na atome.

Život joj je postao beskrajna žurka dok je on zbog toga stagnirao. Nešto u njemu nije mu više dozvoljavalo da se opusti kao nekada. Droge su loše uticale na njegov um i počeo je da upada u paranoje. Izlasci po klubovima su ga umarali. Osećao se bezvoljno. Kao da je nešto isisalo sva crvena krvna zrnca iz njega i načinilo ga trajno anemičnim. Pokušao je da se uhvati za nekoga, da izmami nečiji zagrljaj i čuje one čuvene reči utehe – ne brini, sve će biti u redu. Trebalo mu je nežnosti i razumevanja.

Ona, Alisa, ljubav njegovog života, prelepa otpadnica iz grada u kojem su oboje rođeni i odrasli, i iz kojeg su zajedno pobjegli u potrazi za zabavom i boljim životom, više nije mogla to da mu pruži. U stvari, više nije bio siguran ni da li je ikada mogla. Bila je mlađa od njega samo sedam ili osam godina, ipak, njemu se činilo da je od nje stariji čitav vek. Umirao je u sebi, bez mogućnosti da se izvuče. Bila mu je potrebna pomoć, bio mu je potreban mir a ne zavodljivi ples posrnule manekenke. Često se pitao da li je on krivac zbog stanja u kojem se ona nalazi. Mrzeo je sebe zbog patetike koja ga je paralizovala. Njoj to nije bilo potrebno. Takav muškarac, slab i patetičan. Misli su mu bile haotične, zamagljene negativnim pretpostavkama, a stvarnost mu se činila kao neki daleki odjek u mračnom tunelu. Često bi uhvatio sebe kako priča sam sa sobom. Bleki je, ni sam ne znajući zašto, tada pomislio: „Živimo u sobi broj trinaest, što je za Italijane srećan broj. Na drugom spratu hotela koji je zapravo palata iz devetnaestog veka, smeštena između Panteona, Koloseuma, Vatikana i Pjace Navona. Uprkos bajkovitom prizoru, ta soba je moja tamnica, a ona s kojom sam postala je moj tamničar.“

„Hajde, Bleki, daj, pomeri se. Nećeš valjda ostati zakućan za tu fotelju? *Amore mio, dance with me, per favore*“, prostenjala je Alisa, krećući se bosim stopalima ka otvorenoj terasi s koje je pucao pogled na vaticanske kupole.

„Daj, opusti se. Prepusti se. Bleeeki, nema prošlosti, nema budućnosti, samo plovimo kroz večnu sadašnjost.“

Već je bila na terasi, ne prestajući da se gola vrti u ritmu koji je sve manje pratio muziku sa radija, a sve više neku čudnu, isprekidanu melodiju u njenoj glavi.

„Bleki, ti si rokenrol bog, ja sam superstaaaa“, uzviknula je, a ulica pod njom je odjeknula, dok je njen glas odzvanjao vedrim nebom iznad krovova Večnog grada.

Nevoljno se podigao sa fotelje, spreman da je uzme u zagrljaj i sve oprost. Barem te večeri. Da je uzme u naručje, onako vitku i laganu, i odnese na krevet ili spusti na tepih, da vodi ljubav s njom, ne mareći što će njegov ud biti na istom onom mestu na kojem je neposredno pre njega muški posao obavio Masimo Ferili, Alisin ljubavnik, krupna zverka u svetu mode. Ferili, kojeg je Bleki doživljavao kao ljigavca i protuvu sa zalizanom kosom, a mnoge žene, uglavnom manekenke kojima je bio okružen, kao prefinjenog muškarca u firmiranom odelu sa dezenom kravate koji se slaže sa dezenom maramice u džepiću pokraj revera sakoa, bio je posebno zainteresovan za Alisu. Blekiju je bilo teško da dokuči da li mu je bila važnija zarada koju ostvaruje na Alisanim angažmanima ili mu je bilo draže da s njom provodi vreme kad siđe sa piste i uskoči mu u krilo. U svakom slučaju, Ferili mu je bio neprijatelj, i to veoma ozbiljan. Antagonizam je bio obostran jer je i Ferili njega doživljavao kao smetalo koje bi trebalo skloniti s puta. Alisa se nalazila između njih dvojice. U procepu. Nije bila ni sa jednim, a opet, fizički je bila s obojicom. Bleki je naslućivao ovu njenu dilemu. Jedino nije znao kako da joj ponovo postane blizak i povrati njeno poverenje.

Ponoć je otkucala i moćne *parole* Vaska Rosija su mu pomutile svest. Rimsko proleće mu je milovalo kožu. Dugačka kosa mu je bila raspletena. Zbacio je sa sebe crnu majicu s natpisom „Pearl Jam“ i bos, u iscepanom petsto kecu, uputio se ka terasi i Alisi.

Zaledio se na vratima.

2

Kad bi se vraćao kući, već bi ga uhvatio mrak. Čak i leti, kada su dani neuporedivo duži. Nije mu se žurilo u prazan stan, u kojem je ionako samo slušao staru muziku, koju više ne puštaju ni na radio-stanicama, i opijao se dok ga san ne obuzme u pohabanoj, prastaraj fotelji punoj mrtvih insekata, rupa i prašine.

Neko vreme se protiv bezvoljnosti borio nadom i verom da će se nekim čudom stvari promeniti. S vremenom je odustao i prepustio se letargiji. Mirno je plovio ka neminovnom kraju ko mrtvi Viking na lađarskoj lomači. Možda je bilo i neke lenjosti u tom njegovom otporu prema životu, ali kad bi sve zbrojio, lenjost se pojavljivala kao gluten u keksu – u tragovima.

„Šta ćeš“, govorio bi često sebi, „neko mora i to da bude. Nisu džaba Jevreji izmislili onu čuvenu 'dabogda imao, pa nema', kao nešto najgore što čoveku može da se desi u životu.“

Potopljen u letargiju ovladao je veštinom otupljivanja, pretvarajući se u neku vrstu ljudske ljuštore

koja na prvi pogled ne odudara od ljuštura ostalih pripadnika njegove vrste s kojima uživa u pogodnostima gravitacije. U masi, među ljudima na ulici, bio je jedan od njih – običan, ni po čemu poseban deo *hipnotisane gomile*.

Ponekad, kad bi uspeo da se dovoljno napije, mislio bi na nesrećne trenutke iz prošlosti, na žene s kojima je bio u vreme svojih slavni dana, i masturbirao. Prošlost koju je umemorisao palila ga je više od porno-klipova na internetu. Tu, u mraku svog stana, uspeva bi da ponovo ode na mesta na kojima je nekada bio srećan. Ponekad su to bili samo fleševi, mada se dešavalo i da mu mozak reprodukuje dužu, sočniju priču. Osećao se jadno i patetično, ali i to je bilo bolje nego ono što mu se dešavalo mnogo češće: da se ispovraća pre spavanja. Organizam mu je bio prepun gasova, toksini su mu zarobili creva, tako da se osećao nadut kao balon iako je i dalje spadao u mršave ljude. Bio je visok, ravnog stomaka i prilično skladno građen, mada mu se činilo da su mu mišići atrofirali. To ga je ponekad nerviralo pošto su mu tetovaže izgledale sve ružnije; pogotovo onaj kolažni, raznobojni zmaj koji se protezao od ramena do lakta leve ruke. Razvlačile su se zajedno sa kožom, gubeći prvobitni oblik i boju – bledele su, baš kao i on. Ima neke simbolike u tome, pomislio bi tada i preko volje se nacerio svojoj malodušnoj visprenosti.

Gledajući se u dugačkom ogledalu prilepljenom za vrata ormara u dnevnoj sobi, toliko bi se zgadio samom sebi da bi ponekad pljunuo u svoj lik i procedio: „Pu, što si ružan, mamu ti jebem.“

Onda bi otišao, a pljuvačka bi nastavila da se sliva niz površinu ogledala sve dok se ne skori u fleku.

Prodorne plave oči, za kojima su žene nekada ludele, postale su mu pomalo buljave iznad žućkastih podočnjaka i više nije uspevaao da im povрати stari sjaj. Jer, on više nije sijao, u njemu se sve ugasilо. Shvatio je to pročitavši nekoliko ozbiljnijih knjiga iz psihologije. Po njima, bio je, između ostalog, hronično depresivan. Protiv depresije koristio je samo alkohol, koji ga je činio još depresivnijim. Razmišljao je jedno vreme da nabavi kućnog ljubimca, možda nekog simpatičnog i smešnog džukca, da bi potom zaključio kako bi najverovatnije i pas zajedno s njim postao depresivan. Nije mu padalo na pamet da ide na psihoterapiju, što su mu neki predlagali, ubeđen da zapravo i ne želi da sazna šta je tačno bio okidač za njegovo stanje. Bilo mu je dovoljno ono što je znao: život mu je podelio pogrešne karte i dug je morao da se otplati. I otplaćivao ga je. Stoički. Beše svestan da mu je delilac u završnoj partiji dao karte s kojima je mogao da se izvuče iz mnogo većih problema. Mogao je, recimo, da istrune u zatvoru okružen manijacima čiji jezik nikad nije uspeo da u potpunosti savlada. Skončao bi kao stranac moleći za oprostaj predatore koji bi ga brutalno ponižavali iz zabave. „Iz ove perspektive gledano, možda bi bilo bolje da sam tako skončao“, pomislio bi, „ali izgleda da mi je suđeno da polako proždirem sam sebe, komadić po komadić, jer nisam smeo da joj dozvolim da me gurne u vlastiti bes i natera da postanem monstrum.“ Uostalom, kada je bolje razmislio, cela ta priča mu je zapravo izgledala nakaradna od početka do kraja.

Malodušnost ga, na svu sreću, nije naterala da zane-mari higijenu. Redovno se kupao i brijao, posebno vodeći računa o svojoj dugačkoj kosi koja je, uprkos godinama, još uvek bila gusta, mada poprilično seda, kao i brada. Odlazio je s vremena na vreme kod frizera u kraju u kom je odrastao da mu sredi zulufe, skрати rascvetale krajeve i frćuke oko ušiju. Ujutru, čim bi se probudio, bez obzira na to da li je mamuran ili ne, krvnički je radio sklekovе i zgibove na šipci okačenoj između dva rama vrata – „do otkaza“. Iz nekog razloga, koji nije uspeo da jasno definiše, želeo je da zadrži fizičku snagu kad ga je već mentalna izdala. Vežbanje je pratio bol, koji mu se dopadao. Činio ga je živim. Ili barem življim.

Njegov drugar Proka, verovatno jedini preostali prijatelj, čovek koga je poznavao još od osnovne škole, nagovarao ga je da idu zajedno u teretanu.

„Hajde, bre, Bleki, znaš kakve klinke dolaze tamo da vežbaju. Zgodne, zategnute, u uskim helankama koje im progutaju guze i tesnim majiĉicama koje sve ocrtavaju“, objašnjavao mu je prijatelj.

„Ma, daj, nije to za mene, sve teretane smrde na znoj.“

„Au, brate moj, koliko si ti van fazona. Sad teretane imaju klimu, sve miriše na osveživaĉ prostorija, cepa dobra mjuza, nisu ti ovo ona vremena kad smo mi bili mladi. Sad je sve fensi-šmensi. Možeš samo da trĉiš ili da hodaš na onoj traci i gledaš ribe kako se guze dok vežbaju, to ti nije nikakvo cimanje već ĉista uŹivancija.“

„Koji će mi to, samo da sekiram kitu?“

„Kako hoćeš, mada mislim da bi ti prijalo. Ne možeš doveka da se zavlačiš u gajbu i bedačiš.“

„Misliš?“

„Bleki, brate, znam te ceo život, ali kao da te ne poznajem. Ne znam šta te je puklo dok si bio kod žabara, ne znam kroz kakva si sranja prošao, ali, brate moj, život se nastavlja, kapiraš? Veruj mi, prošao sam kroz pakao i osetio kako me đavo mazi po glavi, imam strašne noćne more od toga, ali srećan sam svaki put kad se probudim. Zato i taksiram noću, lakše mi je da spavam danju. Sve je stvar prilagođavanja.“

Proka je bio u specijalnim policijskim jedinicama svuda gde se ratovalo. Od Hrvatske do Kosova. Nije pričao šta je tačno radio i šta je sve doživeo, samo je jednom rekao da je nakon svega hteo sebi da odseče obe ruke do lakata koliko su grešne. Kad su ga penzionisali u trideset i nekoj, počeo je da vozi taksi. Bio je nepodnošljiv: mračan i oduzet od života, kao u komi. A onda se dozvao pameti. Istuširao se ledenom vodom i trgao iz bunila. Preselio se s porodicom iz stana u kuću koju je sagradio na placu nasleđenom od oca, obećavši sebi da će voditi skroman i umeren život ispunjen sitnim zadovoljstvima, da će sređivati baštu i brinuti se o psu.

Taksirajući noću, Proka je upoznao razne žene, uglavnom nesrećno udate i vrlo pristupačne zbog svog emotivnog stanja, imao je s njima seks u kolima na

mračnim parkinzima koje bi tokom vožnji kibicovao i mapirao u glavi. Po podne bi odlazio u teretanu da bi ostao u formi i razmrdao telo zgrčeno od dugog sedenja za volanom.

Sve dok jednom nije kolabirao tokom vežbanja. Zavrtelo mu se u glavi i samo se srušio. Prebacili su ga hitnom u bolnicu. Imao je blaži infarkt, zbog koga mu je ugrađen stent u četrdeset i petoj godini.

Prestao je da vežba, ali se seksa s noćnim „klijentkinjama“ nije odrekao.

Kad mu je Bleki rekao da mu to nije dobro za zdravlje, ovaj se samo nasmejao, glasno, iz dubine duše, kako se uvek smeje, i rekao: „Ti si lud! Doca je rekao da mi je za čuku preporučljiva umerena fizička aktivnost. A šta je seks ako ne to?“

Bleki je umesto odgovora samo odmahnuo glavom u stilu: ti si nepopravljiv manijak.

Uglavnom, prostodušno nametljivi Proka bio je idealno društvo za samotnjaka Blekija, jer je mogao da beskrajno priča i filozofira, a Bleki jednako toliko da čuti. Bleki je čutao jer mu se činilo da rečima više ne može ništa da opiše i objasni. Pogotovo ne svoje potonuće, kako je sam krstio stanje u kojem se našao.

Međutim, imao je osećaj da i Proka pomoću svojih šupljih priča prikriva neke mnogo značajnije stvari za koje nije želeo da drugi znaju. Bilo je nešto mutno u njegovom pogledu i nešto veštačko u njegovom osmehu. Uostalom, poznavao ga je ceo život, neke stvari se nisu mogle sakriti. Bleki nije bio toliko naivan da pomisli kako se Prokina kuća napravila sama od sebe

ili kako je zaradio toliki novac taksiranjem. Imao je taj neke poslove sa strane, pored noćnog švalerisanja. Ipak, Bleki nikad nije naćeo tu temu. Pućtao je Proku da se predstavlja u svetlu u kojem je Źeleo. Proka mu je, manje-viće, uzvraćao na isti naćin.

Bleki je bio svestan da se nalazi na dnu, ali i da je na to dno gurnuo sam sebe. Dobrovoljni boravak na margini nije mu oduzimao energiju. Mogao je da mirno posmatra svet, kao iz neke opservatorije. Svet koji se u međuvremenu, po njegovim standardima, dramatićno promenio i pretvorio u sveopćti luna-park. Karusel se neprestano vrteo, vergl je svirao, ljudi su se izvećtaćeno i katkada pomalo Źizofreno smejali. Internet je postao ćovekov dodatni ekstremitet bez kojeg viće nije mogao da zamisli svoju egzistenciju i svakodnevicu. Zabava, navika, zavisnost, obmana, nućnost, bolest. Laptop bi ukljućivao pre svega da odgleda neki film, seriju ili da na Jutjubu pusti spot nekog od svojih omiljenih muzićara. Drućenje ili muvanje putem raznih drućtvenih mreća bilo mu je besmisleno. Ponekad, kad je bio bolje raspoloćen, pogledao bi svoje stare radove, uvek se ćudeći ko su ti ljudi koje nije mrzelo da iććeprkaju te snimke i podele ih sa svetom. Imejl je proveravao svakoga dana jer je tako odrćavao komunikaciju s nekadašnjim prijateljima, sada poznanicima, koji su Źiveli u belom svetu ili su u rodnom gradu pokućavali da naću Źivotni smisao i uklope se u novo vreme. Tu i tamo zvali bi ga na neka dećavanja, uglavnom na rok koncerte u malim klubovima, na koja nije odlazio. Nije Źeleo da se vića s tim ljudima. Osećao je da nema

šta da im kaže, niti da bilo šta s njima podeli, izuzev uspomena na vreme kad su bili mladi, neobuzdani i, ispostavilo se, izuzetno naivni. On više nije bio isti čovek kojeg su oni pamtili. A nikako nije uspeo da shvati ko je postao...